

Circus Sinistra

Mirjam Huffener, bno

Ruysdaelkade 271-d

1072 AZ Amsterdam

www.circussinistra.nl

T 020 676 72 75

M 06 546 235 95

E mirjam@circussinistra.nl

NL30TRIO 0198146442

t.n.v. Circus Sinistra

btw nr. 089053655B01

kvk 343294700000

CV MIRJAM HUFFENER

30-06-1954 geboren te Amsterdam

1971 diploma MMS

Hierna heb ik kort MO geschiedenis en Nederlands gestudeerd. Daarna ben ik gaan werken als medisch secretaresse en heb ik op de avondschool Knorringa te Amsterdam Atheneum-b gedaan. In 1979 deed ik een colloquium doctum om aan de universiteit te kunnen gaan studeren.

Van 1979 tot 1984 studeerde ik sociologie. Ik deed onder andere een onderzoek voor Vrouwenstudies over het 'Bureau voor Levens- en gezinsmoeilijkheden' in de jaren vijftig.

Hoewel ik veel heb opgestoken van mijn studie, realiseerde ik mij na mijn kandidaats dat ik meer een doener ben dan een wetenschapper. Ik werd redacteur/vormgever bij krakersweekblad 'Bluf'. Kort daarna sloot ik me aan bij een vormgeverscollectief. Wij maakten o.a. posters tegen Apartheid, een tentoonstelling over racisme en informatiemateriaal over kernenergie. Ik volgde cursussen bij de Vrije Academie in Den Haag en de Grafische School in Amsterdam, maar het meeste leerde ik in de praktijk.

In 1989 startte ik met een compagnon het eigen bedrijf voor grafisch ontwerp Circus Sinistra (zie: www.circussinistra.nl). We ontwierpen o.a. permanente tentoonstellingen voor science center NEMO.

Na 10 jaar nam mijn compagnon afscheid van het bedrijf en heb ik Circus Sinistra alleen voortgezet. Behalve grafisch ontwerp heb ik ook veel webdesign gedaan.

In 1999 kwam ik via mijn moeder Lotty Huffener-Veffer, initiator van het monument voor de weggevoerde Joodse kinderen uit kamp Vught, in aanraking met schrijfster en researcher Janneke de Moei. Met haar maakte ik het boek *Joodse kinderen in het kamp Vught*. Direct na de onthulling van het kindertransportmonument in Nationaal Monument Kamp Vught (NMKV), ontwikkelden wij het project *Joodse kinderen in kamp Vught*.

De basis is de geschiedenis van bijna 1300 Joodse kinderen die in juni '43 vanuit concentratiekamp Vught naar de gaskamers in Sobibor werden getransporteerd. Dit project resulteerde in 2007 in een door mij vormgegeven educatieve dvd met fraaie lesdoos en een website met interactief lesmateriaal en downloadbare docentenhandleidingen en lesvragen (zie: www.joodsekindereninkampvught.nl). Dit materiaal is in het bijzonder gericht op alle niveaus van het VMBO.

Hierna organiseerde ik workshops voor docenten om het lespakket in de markt te zetten.

In 2011 kwam, met gebruikmaking van materiaal uit voorgaande, de tentoonstelling *Alle kinderen, ze zijn weg* uit. Ik werkte mee aan het projectplan.

In 2016 deed ik research voor een uitzending van [Andere Tijden](#) *Alle kinderen op transport*.

Vanaf 2000 had Jules Schelvis/Stichting Sobibor *Joodse kinderen in kamp Vught* onder haar hoede genomen. Het initiëren, de fondsenwerving en het projectmanagement van dit project deed ik grotendeels als vrijwilliger. Daarnaast was ik betrokken bij de organisatie van de jaarlijkse kindertransportherdenkingen van Nationaal Monument Kamp Vught waarvoor ik ook de uitnodigingen verzorgde.

Het reguliere grafisch ontwerpwerk ging gewoon door. Opdrachten kwamen vooral uit het niet-commerciële circuit: Artis, Bibliotheek Velsen, anti-apartheidsbeweging, Donemus, Conservatorium van Amsterdam, Toneelschool- en Kleinkunstacademie.

De afgelopen jaren ben ik me naast grafisch ontwerp steeds meer gaan toeleggen op het initiëren en het uitvoeren van (gesubsidieerde) projecten, in het bijzonder voor de Stichting Sobibor. Door mijn opleiding, kennis en de vaardigheden opgedaan bij het

voeren van een eigen bedrijf (inclusief de administratie) bleek ik voldoende competenties te hebben voor het werk van projectmanager. Ik ben creatief, kan goed organiseren, plannen en enthousiasmeren. Ik sta open voor nieuwe inzichten en andere invalshoeken en kan goed omgaan met mensen van alle leeftijden.

Mooi design staat voor mij bij deze projecten hoog in het vaandel.

In 2009 bracht ik, om niet, samen met Bennie Vlaskamp en Arie van Dalen de reizende tentoonstelling *Post uit de Vergetelheid* uit. Aan de hand van authentieke brieven en kaarten wordt hierop ingegaan op de geschiedenis van een aantal Joodse getto's en nazi-kampen in de Tweede Wereldoorlog. Ook wordt met poststukken de nazi-propaganda belicht.

Deze tentoonstelling werd in 2010 vertaald in een prachtig vormgegeven boek.

Van 2009 tot begin 2012 initieerde en organiseerde ik als projectmanager *Late gevolgen van Sobibor*. Nabestaanden van familieleden die in Sobibor vermoord waren, traden op als mede-aanklager in het proces tegen Iwan/John Demjanjuk voor zijn aandeel hierin. Zowel deze nabestaanden als overlevenden van de opstand in Sobibor in oktober 1943, werden uitgenodigd deel te nemen aan een oral history project. Dit resulteerde in een fraaie tweetalige website (nu ondergebracht bij NIOD en DANS www.lategevolgenvansobibor.nl / www.longshadowofsobibor.com) met daarop de volledige interviews, ondertiteld en doorzoekbaar op zowel woorden als thema's.

Als vrijwilliger was ik ook actief in de begeleiding van de mede-aanclagers in dit proces. Voor, tijdens en na deze drie 'tropenjaren' deed ik als vrijwilliger voor de Stichting Sobibor tevens nog steeds de (mede-)organisatie van de herdenkingsreis, pr, educatie, fondsenwerving en vormgeving van boeken, nieuwsbrieven en jaarverslagen.

In 2013 heb ik alle werkzaamheden voor de Stichting Sobibor beëindigd omdat er onvoldoende ruimte overbleef voor het werk waar ik de kost mee verdien. Als zwanenzang deed ik concept en vormgeving van een herinneringsbox met de leus: *Geef door! Een herinneringsbox vol verhalen. Deel deze met uw kinderen, vrienden, burens*. Aanleiding was dat 70 jaar geleden negentien treinen vanuit Westerbork naar Sobibor reden. Ruim 34.000 mannen, vrouwen en kinderen uit Nederland maakten in een periode van nog geen vijf maanden de gedwongen reis naar dit onbekende oord in Oost-Polen. Op een enkeling na werden zij bij aankomst allemaal vermoord. Onder hen mijn grootouders, tante en overgrootmoeder.

Donateurs van de Stichting Sobibor ontvingen deze Herinneringsbox met negentien publicaties die gedurende dat jaar verschenen. Als laatste een boekje met (merendeels) voor deze gelegenheid geschreven verhalen van bekende schrijvers. Ik ben trots op dit prachtige product.

Mijn netwerk en expertise zette ik 2013-2014 onbezoldigd in voor de realisering van een concerttournee met Sobibor-overlevende Jules Schelvis Amsterdam-Berlijn-Sobibor www.erreedentreinnaarsobibor.nl.

Mijn professionele werkzaamheden als initiator en vormgever van projecten aangaande erfgoed rond Sjoa en WOII zette ik vervolgens voort vanuit de stichting Lotty Veffers Foundation (zie: www.lottyveffersfoundation.nl).

Voor het NIOD en DANS werkte ik mee aan een pilotproject waarbij de interviews gedaan voor *Joodse kinderen in kamp Vught* en *Late gevolgen van Sobibor* toegevoegd werden aan www.getuigenverhalen.nl.

Van eind 2013 tot medio 2015 deed ik voor het VrouwenPlatform Kerkelijk Kindermisbruik het projectmanagement van en fondsenwerving voor een oral history project "Niemand zal je geloven" over de vrouwen in Nederland die slachtoffer zijn geweest van (seksueel) misbruik en/of mishandeling binnen instituties van de Rooms-Katholieke kerk. Van het Ministerie van Justitie ontving VPKK een startsubsidie. Het

beoogde eindresultaat van dit project was een twaalfstal persoonlijke getuigenissen op een website die laagdrempelig is en uitbreidbaar voor meer interviews die op video en audio toegevoegd kunnen worden. Dan kunnen de oral history-interviews, behalve een basis voor verder wetenschappelijk onderzoek, ook aanzet geven voor het doorbreken van het zwijgen. Doel: maatschappelijke acceptatie van de geschiedenis en een empowerment te bewerkstellingen bij vrouwen die als ze in verweer wilden komen tegen mishandeling en seksueel geweld, te horen kregen "Niemand zal je geloven".

Voor de Lotty Veffer Foundation produceerde ik de reizende tentoonstelling "*Waarom schrijf je me niet*" - [Post uit de Vergetelheid](#).

Met brieven en briefkaarten uit getto's en nazi-kampen, dagboekfragmenten, foto's en filmpjes vertelt de tentoonstelling over de vervolging van Joden, Roma en Sinti en tegenstanders van de nazi's in de aanloop naar en tijdens de Tweede Wereldoorlog. Maar vooral gaat de tentoonstelling in op de vraag welke betekenis dat verhaal nog heeft voor nu.

De tentoonstelling laat zien wat het voor mensen betekent als ze niet meer met hun familie of vrienden kunnen communiceren. In veel brieven en kaarten vragen slachtoffers wanhopig "Waarom krijg ik nooit antwoord", "Waarom schrijf je me niet terug?" De post kwam soms niet door de censuur of het duurde zo lang voor ze aankwam dat de afzender dan al vermoord was. Mensen werden in de getto's en kampen tot 'nummers' gereduceerd. Ze raakten hun identiteit kwijt en elke privacy.

Via de thema's "communicatie", "identiteit" en "privacy" legt de tentoonstelling de verbinding met het heden. Ook heden ten dage is de wereld (het internet!) niet vrij van censuur en zitten er vele mensen vanwege hun afkomst, opvattingen of voorkeuren in gevangenschap.

In de tentoonstelling en de bijbehorende website worden drie mensen gevolgd vanaf hun leven voor de oorlog tot hun dood of bevrijding in de kampen. Hun persoonlijke geschiedenis wordt aan de hand van brieven en dagboeken in filmpjes verteld door drie mensen van 'nu': Karsu, Natascha van Weezel en Ad van Liempt.

De tentoonstelling reist van eind 2015 tot zomer 2017 door het hele land.

Zomer 2015 startte de productie van [De verhalen, honderd malen](#).

De afgelopen jaren wordt er veel gesproken over het feit dat de ooggetuigen van de oorlog wegvallen waardoor de herinneringen aan de oorlog niet meer uit de eerste hand zijn. De Holocaust is hét verhaal van de Tweede Wereldoorlog geworden en de laatste getuigen hiervan iconische figuren.

In dit project worden drie van deze hoogbejaarde Holocaustoverlevenden op een bijzondere en nieuwe manier geportretteerd. We vertellen niet hun levensverhaal, maar observeren hoe zij hun rol spelen als getuige van de oorlog. Er zijn inmiddels talloze getuigenissen van overlevenden, maar niet eerder is hen zelf filmisch gevraagd wat het betekent om keer op keer over de verschrikkingen te vertellen. Hoe hebben zij het ervaren? Wat hebben ze willen overdragen? En hoe moet hun verhaal na hun dood verder worden verteld?

In de documentaire en het bijbehorende educatiemateriaal wordt voor verschillende doelgroepen gethematiseerd wat het vertellen van verhalen over oorlog en vrede betekent, voor het verleden, het heden en de toekomst.

En verder maak ik nog steeds [boeken](#).